

XVIII/4
SRPEN 2016
5,- Kč

KOKORSKÉ NOVINY

Občasník pro občany městečka Kokory a nejen pro ně

Obec Kokory (od roku 1535 do roku 1948 městečko) leží v podhůří Oderských hor, či Tršické pahorkatiny. Zhruba na jih od silnice I/55 převažuje hanácká rovina, na sever pak již začínají první kopce, ze

kterých přitéká do obce nebezpečná říčka Olešnice a meliorační strouha Kopřivnice. Dá se říci, že je to okraj Hané.

Opět úkol či hádanka. Hledejte trafiku, někdejší tzv. Přindišovu vilu, bazén, solární panely a další zajímavosti. Je to lehké. Fota KN

Brodek u Přerova jako na dlani. Je možno sledovat tok Olešnice i upravené Kopřivnice a stříšku transformátoru.

ÚVODNÍK

Okurková sezóna, prázdniny a léto, jsou už skoro za námi, jsme v reálném čase na konci srpna 2016. V našich novinách se ovšem musíme vrátit zpět o několik týdnů a zařadit, co se do červnového čísla z časových či prostorových důvodů nevešlo, případně, co se v horkém létě v naší obci

a vůbec kolem nás událo. Do červnového čísla se nám nepodařilo plně zasadit několik témat a pěkných fotografií a tak na ně musíme najít místo zde. Čtenář si to jistě přebere a oddělí starší od nového.

Z MATEŘSKÉ A ZÁKLADNÍ ŠKOLY KOKORY

Podané ruce

V rámci projektu Podané ruce zavítali v pátek 10. 6. 2016 do školy čtyři dobrovolníci (paní Silvie Zmrzliková, paní Vladimíra Matoušková s dalšími kolegy), aby nám pomohli zpříjemnit prostředí školy. Obnovili nátěry laviček tvořících posezení před školou, nátěr tyčí na volejbalovou síť a společně se rozhodli odstranit drobné omítky a staré vrstvy nátěrů ve výklencích u schodiště školy, které využíváme k výstavce výtvarných prací dětí. Děkujeme jim za práci pro školu!

Podle slov pracantů - „U vás ve škole se nám líbilo, příště přijedeme znovu!“ Těšíme se na další setkání.

M.K.

ŠKOLNÍ VÝLET 7.–8. 6. 2016

Na začátku měsíce června se vydali žáci 3. a 4. třídy na školní výlet do Zábřehu na Moravě, kde strávili dva dny plné zážitků a dobrodružství. **Takto na výlet zavzpomínala žákyně 4. třídy – Eliška Jurečková:** V úterý jsme měli sraz na nádraží v Brodku u Přerova, kde jsme nastoupili na vlak. V Olomouci jsme přestupovali na další vlak a přijeli jsme do Zábřehu na Moravě. Tam na nás čekala paní vychovatelka ze zábřežské školy a dva žáci 9. třídy – Tomáš a Sára. Karimatku a spacák nám pan zástupce odvezl do školy a Tomáš a Sára nás provedli městem, kolem řeky, a pak nás zavedli na velké hřiště, kde jsme si hráli a moc se nám tam líbilo. Zašli jsme i na zmrzlinu a do školy, kde nás čekal oběd. Po obědě jsme se šli vybalit, paní učitelky nás rozdělily do dvou skupin – jedna na vaření a druhá na keramiku. Nejvíce jsme se všichni těšili na bazén. Na začátku jsme si mohli volně zaplavat, potom jsme se potápěli s vodními skútry a pak jsme šli na tobogán. Když jsme se vyplavali, čekal nás výstup na kostelní věž, kde jsme si prohlédli zvony. Některé byly dokonce z Brodku u Přerova. Po příchodu do školy jsme opékali špekáčky a pak jsme šli spát. Ráno jsme šli na snídani, což bylo to, co jsme si v úterý upekli a autobusem jsme se vydali na hrad Bouzov, kde jsme měli prohlídku. Po prohlídce hradu jsme jeli do Javoříčka, dali jsme si oběd a šli jsme si prohlédnout jeskyně. Tam to bylo nádherné. Pak jsme šli na vlak a hurááá domů!

Eliška slovem a písmem úkol splnila, ale z každého školního výletu má zůstat i památeční fotografie pro úsměvné i vážné vzpomínky po letech (alespoň v počítači). To platí i pro další významné obecní i soukromé záležitosti a výraznou hodnotu mají po nás i část čtenářů starší černobílé snímky.

CO SE DĚLO O PRÁZDNINÁCH

Značný počet školáků z kokorské ZŠ trávil část prázdnin společně. Byly to vlastně školačky, členky oddílu národní házené - dvou družstev mladších žáčků. Od domova sice nebyly daleko (týdenní sportovní soustředění bylo umístěno do areálu Sokola Nelešovice-viz foto)), ale přece jen to bylo dobrodružství. A to nejen na hřišti.

Do Penčic na bazén dojedeme snadno a bezpečně. Archiv žačky.

K soustředění patřil i výlet autobusem do dinoparku a bojová hra la-sergame ale také táborák, soutěže a dokonce strašidla. Píšeme o tom podrobněji (píší vlastně trenéři F. Dostál a V. Klvaňa) podrobněji na konci našich novin. Zde alespoň dokreslení obrazem.

POZOR, těsně před uzávěrkou telefonoval do redakce KN kokorský rodák a výborný házenkář Ing. Vojta Čechák z Vrbí. V červnových KN str. 15 je na zlínském turnaji české házené ze 30. let je za Čestou Horákem správně jeho otec **Vojtěch Čechák st.** (z Vrbí). Výborného halva, známého i ze snímku z Bůžou Modrým jsme samozřejmě poznali, uvedení jména Česta Čechák byl jen překlep.

Kř

OBEC KOKORY

Řádné zasedání Zastupitelstva obce Kokory se konalo dne 15. 6. 2016. Z jednání vzešlo následující usnesení:

Zastupitelstvo obce schvaluje:

- za ověřovatele zápisu – Ing. Zdeňka Děrdy a Drahomíru Löhrinczovou
- program zasedání zastupitelstva obce
- rozpočtové opatření č. 3
- povolení výjimky z nejnižšího počtu žáků Základní školy Kokory v rozsahu 145 žáků dle § 23 zák.č. 561/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, pro školní rok 2016-2017, zároveň se Obec Kokory zavazuje uhradit zvýšené výdaje na vzdělávací činnost nad výši stanovenou krajským normativem

Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

- kontrolu plnění usnesení ze zasedání ZO dne 20. 4. 2016
- došlou poštu
- všeobecné informace
- rozpočtové opatření č. 2 schválené radou obce dne 25. 4. 2016
- výkaz FIN pro hodnocení plnění rozpočtu Obce Kokory k datu 31. 5. 2016
- finanční záležitosti Obce Kokory
- výběrové řízení podlimitní veřejné zakázky na stavební práce na dodavatele stavby „Kanalizace a ČOV Kokory“ – přidělení zakázky získala firma OHL ŽS, a.s. Brno.
- stavební záležitosti

Hana Zittová, starostka obce

Z OBECNÍHO ÚŘADU SPOLEČENSKÁ KRONIKA

NAROZENÍ DĚTÍ:

V tomto období přibyli mezi obyvatele naší obce Kokory tři chlapi, které srdečně vítáme mezi nás.

Dne 8. 6. 2016 se narodil hošík Oliver Volčík.

Dne 13. 6. 2016 se narodil chlapec Jan Habáň.

Dne 11. 7. 2016 se narodil chlapec Antonín Sýkora.

Ať prospívají ve zdraví a pohodě k potěšení celé rodiny i spoluobčanů a celé obce.

SŇATEK:

Dne 27. 8. 2016 uzavrou církevní sňatek snoubenci slečna Marie Zlámalová a pan David Jaroš.

Kokorské noviny i spoluobčané jim přejí úspěšnou společnou cestu životem ve zdraví a spokojenosti.

VÝZNAMNÁ JUBILEA:

V září a v říjnu roku 2016 oslaví svá výročí (nad 80 let) 6 kokorských občanů, tři ženy a tři muži:

Dne 8. 9. dovrší požehnaných 90 let paní Marie Veselská.

Dne 9. 9. dosáhne věku 82 roků pan Antonín Bluma.

Dne 14. 10. dosáhne půlkulatých 85 paní Jarmila Kubáčková.

Dne 16. 10. oslaví 81. narozeniny paní Jiřina Jiříková.

Dne 23. 10. dovrší věk 86 roků pan Zdeněk Ministr.

Dne 28. 10. dosáhne věku 84 roků pan Karel Miklík.

Všem jubilantům přejí všechno nejlepší Obec Kokory, Kokorské noviny, rodina, kamarádi, známí a spoluobčané.

Přejeme jim hlavně zdraví, ale také štěstí, spokojeně stáří a optimismus do dalších let.

Velkou kyticí přidáváme Mařence k té slavné devadesátce.

ÚMRTÍ OBČANŮ:

Dne 15. 6. 2016 zemřela klientka CD Marie Blahonovská.

Dne 24. 7. 2016 zemřela rodačka paní Dagmar Otčenášková.

Dne 4. 8. 2016 zemřel Kokorák pan Vladimír Lichnovský.

Dne 6. 8. 2016 zemřela paní Marta Tábořská z Pusté.

Dne 8. 8. 2016 zemřel náš rodák pan Ladislav Dohnal.

Dne 11. 8. 2016 zemřel pan Antonín Bluma z Brodecké.

Dne 16. 8. 2016 zemřela paní Božena Temlíková.

Dne 21. 8. 2016 zemřela paní Růžena Zlámalová.

Pokoj jejich duším, budiž jim země lehkou.

Na zesnulého hospodáře pana **Vladimíra Lichnovského (nar. 1936)**, který prožil celý svůj život v Kokorách, vzpomeneme, jako na člena vážené kokorské rolnické rodiny, jednoho z prvních řidičů družstevního „nákladáku“, ale také na výkonného hudebníka z muzikantské historické řady rodu Lichnovských, Kokory č. p. 28. Po svém dědečkovi, kapelníku Karlu Lichnovském (kterého I. světová válka vyrvala z rodné půdy a nikdy nevrátila) a po svém otci Františku Lichnovském, rovněž kapelníkovi, převzal dlouholetou muzikantkou štafetu a tu, zcela samozřejmě, předal dál svému synovi, Ing. Vladimíru Lichnovskému.

Důstojná společnost muzikantů Z. Uvíry před časem na pohřbu K. Bouchala. Otec a syn Vladimírové Lichnovští, otec se svou celoživotní II. křídlovkou, bratrské muzikantské dvojice Dominika a Mariana Jurečkových a Lukáše a Kryštofa Hasových. V. Lichnovský st. na snímku KN první zleva.

Mezi zesnulými jsme uvedli také kokorského rodáka a patriota pana **Ladislava Dohnala**, třebaže žil již po léta v Přerově. Spolužák, kamarád, malíř, dlouholetý vynikající významenaný a zasloužilý kokorský myslivec, střelec, milovník kokorské přírody, cestovatel, špičkový kuchař specialista, známý široko daleko, optimista vzdorující často i s humorem zdravotnímu postižení po havárii, všechna tato označení ho vracela zpět do rodné obce. Na myslivecké chatě, v redakci Kokorských novin, na obci a v mnoha rodinách nám ho budou připomínat jeho obrazy a v našem listě i jeho starší vzpomínky na námořní kuchařskou cestu kolem světa ve službách Československého obchodního loďstva. Přetrvávající označení restaurace či hostinec „U Dohnalů“ dokládá i na následující fotografii více než stoletou hostinskou tradici jeho rodu. Na letošním srazu spolužáků ročníku 1938, právě u Dohnalů, už bude (k naší velké lítosti) chybět. Zůstane však trvale v našich a snad i ve vašich vzpomínkách.

77 let uplynulo v životě Ladislava Dohnala mezi fotografií pravděpodobně z roku 1939 a časem jeho úmrtí. Na snímku ve vchodu do rodinného hostince jsou tak 3 generace Dohnalů, děd Čeněk, otec Ladislav a v jeho náručí syn Ladislav Dohnal. A také ženy tohoto rodu, Cecílie, Maruška a Anežka.

INFORMACE STAROSTKY, KANALIZACE A ČOV KOKORY

Chtěla bych touto cestou informovat občany o přípravě výstavby oddílné kanalizace a čistírny odpadních vod, na kterou má obec příslibem finanční prostředky z Ministerstva životního prostředí, Operačního programu životní prostředí. V současné době je ukončeno výběrové řízení na dodavatele stavby. Technický dozor je již také vybrán. Vyhodnocení nabídek a následná administrace na BOZP a autorský dozor se dokončuje. Vzhledem k tomu, že začátek realizace stavby je závislý na dodání všech požadovaných dokumentů fondu k vydání Rozhodnutí o poskytnutí dotace, nemohu přesně ještě sdělit datum zahájení stavby. Všichni občané budou předem řádně informováni formou veřejných schůzek za přítomnosti všech zástupců jednotlivých organizací. Důležité informace budou samozřejmě i na úřední desce a webu obce. Tato akce je svým objemem financí největší stavbou, která se také dotkne všech našich občanů. Každá nemovitost se bude muset napojit na tuto veřejnou kanalizaci, proto již počítejte s určitou finanční nákladností. Věřím, že společným úsilím, vzájemnou tolerancí při omezeních provozu a přístupů k nemovitostem, vše zvládneme tak, jak to zvládl i jiné obce.

Starostka

Upozornění na akci !!

Dne 10. 9. 2016 se koná 13. ročník cyklistického závodu „Okolo mikroregionu Dolek“.

Občané nechť se opět namažou „pod koleny“ Alpou, nebo jinou nejmenovanou masťou a vyrazí za krásami našich obcí na trati.

IL

BUXUSY V OHROŽENÍ !!!!!

Buxus, zimostráz, nebo krušpánek. Toto jsou názvy, pod kterými se skrývá velice oblíbený stálezelený keř s drobnými, sytě zelenými listy.

Je však dost dobře možné, že z našich zahrad krušpánek brzy vymizí. V posledním roce se stává obětí extrémně žravé housenky, zavíječe zimostrázového. Ten se k nám dostal v minulých letech z Asie a nemá u nás přirozeného predátora. Požer začíná ve spodních partiích keře, takže si velice často ničeho nevšimneme. Když se housenka dostane k okraji, bývá již většinou pozdě na záchranu. Keř je definitivně spasen včetně kůry mladších výhonků. V Olomouci již zavíječ zlikvidoval celou zahrádkářskou kolonii. V posledních dnech bylo jeho řádění zaznamenáno i u nás v Kokorách.

Doporučujeme proto důkladně prohlédnout keřky buxusů hlavně ve vnitřních spodních partiích. Samotný zavíječ je díky svým mimikrům špatně vidět, ale jeho přítomnost poznáte dle pavučinek v keři a také dle zelených „granulek“ které jsou trusem zavíječe. **Doporučuje se postižený keř propláchnout silným proudem vody a opakovaně ošetřit některým z přípravků proti savému hmyzu. Napadené části zničených keřů je nejlepší spálit.**

Přejeme hodně úspěchů v boji se škůdcem a doufáme, že se buxusy u nás nestanou minulostí. Více na www.smaragd-zahrady.cz

Ing. Magdaléna Prusková

Poznámka redakce: odborné rady si ceníme. Jsme rádi, že můžeme obecně konstatovat, že občané o své předzahrádky i zahrady většinou pečují s láskou, ať už jde o květiny, či stálou zeleň. Dokládají to i foto redakce i z rodinného archivu. Kdo je ta hospodyně – květinářka – mnozí poznají.

Jedna z předzahrádek na Zápivováři v roce 2016

VÝLETY A VÝLETIŠTĚ POD HRADISKEM

Slovo výlet má dnes poněkud jiný význam než zhruba před sto či osmdesátí lety. Tehdy bylo spojeno s rozvíjející se spolkovou činností a představovalo významný společenský počín. To platilo také u nás v Kokorách, zejména od založení hasičské a později sokolské jednoty, ale také pro činnost omladiny agrární či sociálně demokratické strany. Členové těchto spolků se spolu s veřejností (tehdy se říkalo „obecenstvo“) scházeli na vhodných a domluvených atraktivních místech, nejčastěji v neděli, kde bylo zajištěno občerstvení, hudba i nenáročná posezení, později i určitý sportovní či společenský program. Např. je doložen sokolský výlet v zahradě člena TJ, rolníka Matouše Ministra č.p. 143 asi z roku 1908, výlety hasičské či omladiny. Ještě starší jsou záznamy o výletu (uspořádaném k oslavě císařské svatby) k lesu Háj, kam v čele průvodu slavicího občanstva zamířila i školní mládež a byla pak podělena koláčky a pivem (školní kronika).

Místa společenských a spolkových výletů i jejich pořady se postupně měnila. Jedno z takových míst v krásné přírodě si však své poslání uchovalo až do let I. republiky a ještě déle až do II. světové války. Bylo to výletišť na úpatí obecního lesa, který byl vysázen v sousedství soukromého oploceného Hradiska. K dispozici byla louka či pastvíska, možnost procházek podél Olešnice po pěšině uvnitř Hradiska, až k Žeravicím, koupání a slunění na upraveném okolí splavu, osvěžení vodou ze studánky a možnost dalšího malého občerstvení.

K zajištění jakéhosi stánkového prodeje byla ve svahu nad někdejší koupalištěm, v prostoru za budovou později postavené „Bumbálky“, zbudována částečně zděná a částečně dřevěná stavba, sloužící k prodeji drobného občerstvení a umožňující i úkryt před nepohodou a v menší míře i skromné posezení. Moderně a docela dlouho po jejím zmizení se jí říkalo kiosek. **Kremplův kiosek.** Kdo ho u lesa postavil, jsme nezjistili. Zbytky zděné budovy zmizely někdy v padesátých letech.

Kremplůvi (nikdo toho jména už v Kokorách neví) měli holičství uprostřed obce, hned vedle Dohnalovy hospody č.p. 184). Paní Alžběta Kremplová se uměla otáčet nejen kolem spousty dětí, ale také jako hlavní dodavatelka dobrot, které se ve zmíněném kiosku jako specialita příležitostně prodávaly. V noci před avizovaným „výletem“ pekla vyhlášené a nepřekonatelné trubičky a šátečky, které pak do kiosku navážel, alespoň v poslední době, její nejmladší syn Ladislav Krempl, kterého vrstevníci později oslovovali přezdívkou „Meca.“ Ten v Kokorách bydlel a do Kokor se pravidelně vracel na chatu i do Kokoráčku po svém odstěhování do Přerova a to až do svých posledních chvil. Do kiosku bylo tehdy před léty třeba dodat i další zboží, jako klasické limonády (v Kokorách se říkalo sodovky) s patentními uzávěry, „cukrlata“ a lízátko. O tom všem vyprávěli redakci četní pamětníci, z těch mladších např. paní Jiřina Jiříková. V kiosku, ve stínu a vlastně uprostřed přírody a populárního „výletišť“, hráli „štamgasti“

i karty, ale to máme jen z doslechu. Já sám si pamatuji jen menší, už polo-rozbořenou zděnou část objektu. Na jakousi slávu a popularitu tohoto „výletišť“ navázala od šedesátých let populární a mnohem větší chata „Bumbálka“ s přílehlými loukami a přírodním koupalištěm, s rekreací, tanečními zábavami i výstavami drobného hospodářského zvířectva.

A zde se začíná odvíjet současný příběh. Foto archiv rodiny

Celé toto vzpomínkové téma oživil pan Sedláček, který se do rodiny přiznal. Z pozůstalosti po své ženě a po tchýni rozené Kremplové, přinesl na obecní úřad autentickou fotografii popisovaného kiosku. Za tento přístup je mu třeba poděkovat. Péči paní starostky došlo pak k odborné rekonstrukci snímku ze 30. či 40. let XX. století a tak se můžeme s našimi čtenáři a pamětníky podělit o zrakové poznatky, kterými k nám foto hovoří.

Na obrázku vidíme kiosek, jehož levá část je zděná a pravá provedená jako dřevěná zastíněná terasa. Kolem je louka (obecní majetek), okolí chatky je upravené, osázené květinami, dokonce růžemi. Štít nese nezbytnou reklamu, samozřejmě vévodí firma Baťa, jejíž prodejna byla v této době v obci na „Švehlově náměstí“ v přízemí domu Dvorských. V pozadí zaznamenáme obrysy úzkého pruhu obecního lesa (možná i soukromého Hradiska). Ve východu je rodina Kremplova (zdaleka ne všichni) připravená podat občerstvení a vybrané sladkosti. Měla by to být osvědčená cukrářka paní Alžběta Kremplová, obě dcery a nejmladší ze synů Laďa. Paní Kremplová ještě později ve vysokém věku připravovala pro dívky tzv. „jedličky“ pro občůzku na květnou neděli, ale i to už je dávno.

Tak jsme ten příběh, starý zhruba 80 let, jakž takž rozplekli a připravili pro pamětníky i mladší čtenáře sondu do minulosti naší obce. Připojujeme ještě poděkování paní Boženě Kremplové, rozené Mandrholcové, manželce Ladislava Kremplova která nás v redakci navštívila a leccakou podrobnost přidala.

Možná se, v reakci na tento článek, dozvíme od pamětníků také něco nového.

KŠ

KOKORSKÉ POČASÍ V LETNÍCH MĚSÍCÍCH 2016

Začneme-li obdobím astronomického léta, které se počítá zhruba od Aloise, zaznamenali jsme hned 23. a 24. června skutečně tropické dny. Na meteostanici v redakci KN jsme naměřili za jasného či polojasného počasí na čidle (na volném prostranství) 41°C a ve stínu na uzavřeném dvoře 35°C. Tropickou noc na 25. neovlivnila ani malá bouřka nad ránem (napršelo však pouze 1mm srážek) a teplota za celou noc nepoklesla pod 22°C. Srážkový deficit však stále trvá a vedro také s 39 a 34°C. Na začátku července přece trochu popršelo, v souhrnu kolem 20 mm, z toho 15 mm ze soboty na neděli 3. července, ale pěkně pozvolna, bez větších škod,

další srážky pak následovaly po tropických dnech i nocích i s ochlazením ve dnech 13. a 14. 7. v celkovém úhrnu více než 30 mm. Ale rána už jsou chladnější. Žně začaly kolem 20. 7. za nepříliš stálého počasí, které průběh sklizně výrazně narušovalo či dokonce znemožňovalo i v posledním červencovém týdnu a můžeme napsat i v první polovině srpna. Možná jen chmel si líboval. Poslední červencová neděle pak byla ve znamení vydatných srážek, více než 20mm. Olešnice dosáhla na stanici u Lenochového v 17 hodin hladiny 176 cm a průtok 4,5 m3/sec, tj. 10 x až 20x více než malé průtoky letní. Žádný velký poplach se však nekonal, nebylo dosaženo ani 1. stupně povodňové aktivity, když předtím se režim Olešnice pohyboval po delší dobu na hranici sucha. Ani Kopřivnice zatím nedivočila.

A to platilo i při deštích v prvních srpnových dekáдах. Ještě před hodovými oslavami stála část obilních ploch, či spíše ve velkém podílu ležela a ztrácela na kvalitě. Zato ranní teploty kolem 10. - 12. srpna spadly až na 6°C a jinde bylo ještě hůř.

Na snímku Jana Teimera vidíme ještě nadějně porosty před „obdobím deštů“.

OHLASY NA KOKORSKÉ NOVINY

Po celou dobu existence našich novin /a ty vycházejí už téměř 18 roků/ redakce pečlivě zaznamenává ohlasy čtenářů, jejich kritiku i pochvaly a hlavně upřesňující a doplňující informace. Díky nim říkáme, že naše noviny jsou živé a rozvíjejí se a my v redakční radě i na obci jsme rádi, že jejich vývoj, zejména co do rozsahu, barevnosti, i kvality papíru je pozitivní. Posouzení obsahu a zaměření je ovšem v rukou čtenářů i odborníků. Naším cílem jsou ve výhledu noviny celobarevné, což je ovšem nutno porovnat se zvýšením celkových nákladů obce a možná i se zvýšením ceny.

Ty ohlasy a připomínky čtenářů platí beze zbytku i pro minulá čísla a my se k nim, alespoň několika příklady, vrátíme:

Předmětem dohadů se stala např. postava sedící ženy na fotografii výboru Sokola Kokory na straně 15 dubnového čísla KN z letošního roku. Paní Maruše Procházková Hradílková jednoznačně vyvrátila původní domněnku redakce, že se jedná o její matku či tetu – dcery nadučitele Přecechtěla. Konečné rozuzlení (snad už to bude platit) však přinesla pro redakci i čtenářskou obec o něco později paní Ludmila Zaoralová, rozená Vitoslavská od sokolovny. V mládí ženě z počátku 30. let poznala (a podoba tu skutečně je) tehdejší náčelnici slečnu Karlu Horákovou (sestru „Laštyňa“ Horáka) provdanou Kosturovou z Haltýř. Potvrdí to i další pamětníci?

Doslova vlnu různorodých odpovědí jsme zaznamenali k hádance z titulní strany KN XVIII/3 z letošního června. Značná část čtenářů naplnila předpoklad redakce, že otázka „Či je to stodola?“ je opravdu těžká a náročná. Samozřejmě, že správně (byla to Lenochova stodola, přístupná ze dvora usedlosti i z lávky přes Olešnici) reagovali pamětníci a znalci z této části obce, např. L. Jemelka, telefonicky Ing. J. Hučín z Olomouce, ale také Ing. H. Vinklárková s pomocí lupy a bedlivého studia a také velmi snadno paní Jana Zemanová. Stodolu poznali i další.

To hádanka z titulní strany tohoto čísla je o hodně lehčí. Dejte vědět, jak jste úspěšili. Děkujeme.

Možná jsme chybovali, že mezi házenkáři na str. 3 téhož čísla jsme neuvedli oficiální křestní jméno zemřelého pana Sládečka. Opravdu se jmenoval Linhard, jak bylo uvedeno na parte. Ale pro nás všechny, kteří jsme ho znali a tuto skutečnost po léta věděli, zůstane přesto vždy přítel, kamarád, spoluhráč a házenkář Leoš Sládeček a Leošem zůstane i v našich vzpomínkách.

Obrázek Jemelkových poštovních holubů ze strany 10 červnových KN 2016 patřil vlastně už do knihy o naší obci na stranu 89, kde je psáno: „Až do nedávné doby se do Kokor vraceli závodním tempem, pečlivě zaznamenávají speciálními hodinami, poštovní holubi Ladislava Jemelky, a to z mnoha vzdálených míst Evropy. Mezi tisícovkou redakčních archivních fotografií se však obrázek Ladových mladých „poštáků“ před výcvikem podařilo dohledat až s dvouletým zpožděním. Lepší pozdě a s omluvou, než vůbec.“

Byli bychom potěšeni, kdyby se témata i fotografie v Kokorských novinách a v Knize o naší obci Kokory prolínala a doplňovala a kdyby se mladí v Kokorách dožadovali vysvětlení od generace rodičů i prarodičů. Znamená to ovšem naše noviny doma pečlivě ukládat a Knihu o naší obci Kokory (která se i nadále prodává) mít doma trvale k dispozici.

Na další připomínky a postřehy našich čtenářů se už i do budoucna těšíme a budeme s nimi pracovat.

Jen na doplnění uvádíme, že paní starostka z Tršic věnovala (na oplátku za knihu od starostky Kokor) naší obci knihu o Tršicích, vytvořenou zhruba ve stejném čase jako je naše kniha o Kokorách. Ta jejich, o něco objemnější, však zahrnuje i materiály o sousedních obcích, které k Tršicím patří.

A ještě jeden nápad od čtenářky. Umožnit rodině zájemců přístup do krásně vedené ilustrované kroniky významných výročí a vítání nových občánků, získáním fotokopie té stránky, na které jsou uvedeni jejich milí. Jen jak to technicky provést? Uvidíme, vyzkoušíme.

KŠ

RENA. PRINCKA A URAN

Na dvoře Rygalova statku Kokory v Ulici č.p. 16, se představuje klisna Rena a její hříbata, klisnička Princka a hřebeček Uran. Mladý hospodář se s nimi musel později rozloučit, začínala družstevní éra traktorů. Dnes už dvůr, ani stáje a obytné budovy Rygalova hospodářství v této podobě nenajdete, stejně byste marně hledali Zaoralův statek č.p. 17 a další původní stavení v „Ulici“. Rygalovi přebudovali na obytný dům zánovní stodolu z tvrdého materiálu, v tak zvané „Málčině zahradě“, patřící k č.p. 17, jsou dnes za sokolovnou nové rodinné domy. Pamětník, nejstarší syn předčasně zesnulého hospodáře Stanislava Rygala, pan Metoděj Rygal (na snímku „po vojně“) nám fotografii svých miláčků znovu ochotně poskytl a my znovu obdivujeme jeho historickou paměť, kterou dal opakovat do služeb KN i do knihy o naší obci.

Pozn. redakce: Ten dvůr, průjezd, cihelná klenutí i to okno do kuchyně si velmi dobře pamatují.

KŠ

BALKÁNSKÁ JÍZDA. CESTOPIS Z. HABÁŇOVÉ /2/

V minulém, poměrně kratším, dílu cestopisných zážitků kokorské rodačky Zuzana Habáňové (její cesty po světě jsou v našich novinách velmi populární) jsme se přes Istanbul dostali do Kosova a nakonec do jeho překrásných „Prokletých hor“. V tomto čísle se spolu s oblíbenou autorkou vydáme do Albánie a Prokleté hory tu budou znovu.

KŠ

Náš minibus. Všechna foto cestopisu z archivu autorky.

Ráno pokračujeme starším minibusem do sousední Albánie. Spolu s námi cestuje další německý pár s malým dítětem. Jsou nabyti zážitky a dobrodružné cestování s krosnou si užívají nejen mladí rodiče, ale i jejich malý synek. Správný přístup. Ostatní spolucestující zřejmě míří za příbuznými do Albánie. Pohodový řidič s cigaretou v ruce zastaví u stavebnin, koupí cement, ten odveze na nějakou stavbu. Pak si od kohosi převezme pytel brambor a vyloží u jiného domu. Zbytek cesty hlasitě telefonuje. Cestující jsou v klidu a nikdo se nerozčiluje nad zpožděním. Tohle by mu asi komisaři z Evropské unie neprominuli, ale právě tento způsob cestování je na Balkáně kouzelný. Na malé horské celnici se nikdo neobtěžuje nás zkontrolovat a po chvíli přijíždíme do města Bajram Curri. Po krátkém smlouvání se ubytujeme v hezkém pokoji s televizí, klimatizací a WIFI připojením, které mají téměř v každém hotelu a restauraci. Severní Albánie je zapomenutý kraj, kam se zřejmě moc neinvestuje. Omšelé městečko je pojmenované po albánském hrdinovi, který za nadvlády Turků bojoval za práva svého národa. Oblast byla vždy proslulá krevní mstou, která se prý v 90. letech po smrti diktátora Envera Ho-

Pokračování na str. 11

Albánie Národní park Bredhi iDrenove, Foto Z.H.

Horské túry jsou krásné. Zkuste to na Slovensku Foto A. Vráželová, Foto převzato

Stavba na Kazňově pokročila - červen 2016, Foto KN

Nová dřevostavba v Kokorách 2016, Foto redakce KN

Brzy začneme cvičitv sále sokolovny

Pohodová soutěž pro nejmenší, Foto L. Láhner

Příprava požárního útoku, Foto archiv hasičů

Kateřina Neumannová a její ochranka
v Přerově, Foto převzato

Na titul Amazonka bohužel
nedosáhla přes výraznou snahu,
Foto L. Láhner

Za pokladem na „Gulášfestu“, Foto „Kokorští sousedé“ z.s.

Sousedé nás pozvali na Gulášfest kokorské, Foto archiv spolku

V. Jurečka s rodinou v Kladrubském hřebčíně, Foto převzato

Hodový turnaj všech generací 2016, Foto L. Láhner

Na chůdách je to náročné, Foto L. Láhner

V Nelešovicích bylo mladým házenkářkám dobře, Foto archiv žáčky

Protipovodňové zídky v Přerově - základní kámen, Foto převzato

Bílé lilie- atribut sv. Aloise - v zahradě I. L., Foto rodinný archiv

Kokoráci M. Jurečka a K. Hasa hrají ve Valdštejnské zahradě. v Praze, Foto převzato

Muzikanti vždy najdou společnou řeč, Foto převzato

Malá hanácká korida u Citova, Foto J. Teimer

Jiříčky - krmí mladé, Foto Jan Teimer

B. Kremplová a obraz L. Dohnala

*Před obrazem Sv. Huberta přijímá A. Brada gratulace k sedmdesátinám,
Foto archiv spolku*

Po létech služby v Kokoráčku, Foto oddíl MK

Tři házenkáři v Pekle, Foto K. Bluma

dži a pádu komunistické strany opět oživila. Ale není se čeho bát. Možná je to legenda, která se turistů netýká a Albánie dnes prochází moderními změnami. Směnárna je zavřená, nakonec se nám podaří výhodně směnit eura na albánské leky v jediném velkém hotelu. Po dlouhém hledání objevíme jakýsi obchod, kde toho však moc nemají. Volně se potulující kráva okusuje vystavenou zeleninu a toulaví psi se rvou o zbytky za obchodem. Parta výrostků nepůsobí moc důvěryhodně, vracíme se na pokoj, protože tu stejně není co dělat.

Hory Prokletí

Stačí popojet několik kilometrů za šedivé město a ocitneme se uprostřed nejvyšších a jistě nejkrásnějších albánských hor. Z vesničky Valbona se vydáváme po proudu stejnojmenné řeky nádherným údolím. Jsme stále v Prokletie, tedy Prokletých horách, zde jsou však mnohem více divoké a opuštěné než v Kosovu. Bílé vápencové štíty, pod nimi divoké lesy, horské planiny, sem tam nějaký ten betonový bunkr. Volně se potulující krávy cinkají mosaznými zvony, po cestě běží stádo oveček hlídáné velkým psem. Řeka je plná pstruhů. Fantastická scenerie nedotčených Albánských Alp, a to vše téměř bez turistů. Jen občasné usedlosti ukryté v okolní zeleni naznačují přítomnost lidí. Z Valbony vede populární trek horským sedlem do malebné vesničky Theti, na jejíž návštěvu nám už nezbyvá čas. Tato oblast hor se bohužel tragicky dotýká českých turistů.

V roce 2001 se zde ztratila skupina tří mladých studentů. I když po nich pátralo několik výprav, nikdo nikdy nezjistil, zda se ztratili v horách či jim někdo ublížil. Od té doby považují Češi Albánii za nebezpečnou zemi. Na pověsti nepřidá ani vražda dvou mladých Čechů měsíc před naším příjezdem. Zastřelil je čerstvě propuštěný kriminálník při krádeži jejich auta, oni se však bohužel bránili. I přes tyto tragédie jsou albánské hory velmi vyhledávané českými turisty. Před pár lety skupinka mých známých procházela stejnou trasu jako ztracení Češi, nyní kolem nás projíždí džíp s ostravskou poznávací značkou. Příští týden sem přijíždí má kamarádka s cyklistickým zájezdem. Počasí je nevyzpytatelné, modré nebe se zatáhne, z černých mračen se spustí déšť, po chvíli zase svítí sluníčko a obloha je azurová. Projíždějící řidiči se ptají, zda nechceme svést do města. Navečer, když máme v nohou 30 kilometrů, s radostí přijímáme nabídku veselého Albánce a popojedeme až k hotelu. Nakoupíme v polo-prázdném obchůdku, kde ta samá kráva právě nenápadně ukradne hlávkou zelí, a jdeme plánovat, jak se dostat k moři do jižní Albánie.

Při cestě na pobřeží je nutno využít trajekt na jezeře Komani. Je to zážitek, který by žádný turista neměl vynechat. Divoká řeka Drin si kdysi prorazila cestu mezi skálami a vytvořila nádherný kaňon se čtyřiceti zátokami. Člověk si tu připadá jako mezi norskými fjordy. Trajekt převáží i osobní auta, je zde WC, bar a místní lidé jej využívají jako MHD. Občas zastaví u nenápadné cestičky a někdo nastoupí či vystoupí. My turisté si užíváme sluníčko na palubě a obdivujeme fantastická vápencová zákoutí. I Albánie byla vždy považovaná za zemi s nedobrou pověstí. Mafie, zločinecké gangy, země plná starých, často ukradených, mercedesů a divokých lidí. Dnes je však Albánie zemí nádherných hor, průzračných jezer, řek a kilometrů krásného pobřeží. Na rozloze třetiny České republiky žije necelé tři miliony obyvatel. Země má velmi pohnutou historii. Mezi lety 1945 a 1990 měla Albánie jeden z nejtvrdších režimů v Evropě a ocitla se v mezinárodní izolaci. Nejprve přerušila kontakty se západem, poté i s východními zeměmi. Bylo zakázáno náboženství, zničena spousta památek a stala se první a jedinou ateistickou zemí na světě. Paranoidní diktátor Enver Hodža nechal postavit po krajině betonové bunkry, jejich počet se odhaduje na půl až tři čtvrtě milionu. Po roce 1990 prošla mnoha

politickými a ekonomickými krizemi. Vlády se musely vypořádávat s vysokou nezaměstnaností, korupcí, zničenou infrastrukturou, organizovaným zločinem a nepokoji mezi lidmi. Dnes se však situace stále zlepšuje, zakázané náboženství bylo znovu povoleno, země se stala plnoprávným členem NATO a v současné době usiluje o integraci do Evropské unie.

Po dvouhodinové plavbě přijíždíme do vesničky Komani, kde na pasažéry čekají oprýskané dodávky. Potřebujeme do hlavního města Tirany a pak dále na jih. Prý to za dnešek těžko stihneme, i když vzdálenost je jen 360 km, silnice jsou velmi špatné. Zprvu jedeme zcela opačným směrem do severozápadního města Shkodër (čti Škodar) na hranicích s Černou Horou. Přesedáme na jinou dodávku a po pár hodinách nepohodlné jízdy jsme v prašné, dopravou ucpané Tiraně. Nic zajímavého tu k vidění není, naštěstí stihneme poslední minibus a navečer přijíždíme nezáživnou planinou až do přímořského Vlorë. Kdysi hlavní město, v 90 letech sídlo mafie, je dnes v létě Albánci vyhledávanou rekreační oblastí. V průvodcích je město vychvalováno svou krásou a přímořskou atmosférou, podél pobřeží však stojí nehezke vysoké panelákové hotely a ubikace, a protože začíná víkend, sjíždí se sem houfy lidí. Za tmy se konečně dostáváme do zamluveného penzionu. Jenže oni na nás zapomněli a obsadili náš pokoj. Majitelé, temperamentní manželský pár, se bouřlivě hádají, kdo za to může, nakonec nás manžel, zaveze kamsi do jiného penzionu. Je nám to jedno, jsme dlouhou cestou tak unavení, že okamžitě usínáme. Ráno si pro nás zase přijede a náš pokoj je už konečně volný. Celý den relaxujeme na oblázkové pláži. Jsme tu sami, jelikož jsme se uvelebili na tom nejméně pohodlném kousku, ostatní hezká místa jsou zcela zaplněna slunečníky, lehátky a davy lidí. Stékají se zde Jaderské a Jónské moře, voda je průzračná a v parném horku velmi osvěžující. Mořské plody a víno je skvělé, ale vysoká cena nás zaráží. V létě je tu prostě draho a přeplněno. Večer přemýšlíme, zda nepokračovat na jih Albánie k městu Saranda, přímo naproti ostrova Korfu, kde jsou ty nejkrásnější albánské pláže pod bílými horami. Ale nakonec se držíme původního plánu jet zpět do vnitrozemí směr Makedonie. Majitel penzionu nám slibuje odvoz na ranní autobus. Ráno čekáme před domem a nikde nikdo. Odvážím se zaklepat na okno. Objeví se nechápavý ospalý obličej a za chvíli se rozčepýřený muž snaží nastartovat staré auto. Jenže to nejede. Za chvíli odjíždí jediný autobus, nezbyvá nic jiného než na vzdálené autobusové nádraží jet taxíkem. Řidič si je vědom naší bezradné situace a cestu si nechá náležitě zaplatit. Docela rádi odjíždíme do vnitrozemí. Moderním dálkovým autobusem projíždíme zvlněnou svěže zelenou krajinou a po pár hodinách se ocitáme v jihovýchodním městě Korča, nedaleko řeckých a makedonských hranic. Jako bychom ani nebyli v Albánii. Oproti jiným prašným a špinavým městům je zde překvapivě čisto a pořádek. Hezké budovy, vodotrysky, trhy. Vyrábí se zde velmi dobré pivo Korča a právě dnes se tu konají pивní slavnosti. My jsme se tu ale zastavili především kvůli nedalekému národnímu parku.

Albánské pivo KORČA, albánské červené. Fota autorka

Na okraj národního parku nás doveze opotřebovaný autobus MHD. Zprvu se touláme po prašné klikaté cestě mezi zajímavými slepencovými útvarů. U opuštěného dolu na uhlí se zchátralým důlním zařízením nás

vítá oprýskaná a rezavá cedule s názvem parku. Okolo projede na koních pár místních kovbojů, jinak široko daleko nikoho nepotkáváme. Prašný terén se začíná zelenat. Náhle kolem nás proběhne s hlasitým mečením veliký kozel. Za ním úprkem jeho majitel a ohromný pes. Krásná panenská příroda, okolo nás rostou jedlové a bukové lesy, krajina je zcela opuštěná, v dálce cinkají stáda koz a oveček. Po pár kilometrem se bohužel musíme vrátit zpět, aby nás tu nezastihla tma. Potkáváme našťvaného pasáka se vzpouzejícím se kozlem, který vypadá, že při další příležitosti opět uteče. Unavení a zaprášení scházíme kolem slepencových skal, které jsou fantasticky osvětlené zapadajícím sluncem. Autobus do města žádný nejede, mávnu na zrovna projíždějící auto a už se vezeme s veselou rodinkou. Večer si zasloužené pochutnáme na smaženém karbanátku kemača, místním pivu a dobrém albánském červeném vínu. Zítra musíme zase pokračovat, tentokrát do Makedonie. *(Za redakci a čtenáře prohlašujeme, že se budeme těšit, v Makedonii jsme ještě opravdu nebyli.)*

KLÁŠTER SESTER DOMINIKÁNEK V KOKORÁCH /2/

Pokračováním z minulého čísla zachycujeme další období, této pro Kokory významné instituce, až do odchodu řádových sester z naší obce. Opět nás provází osvědčená autorka paní Ing. Růžena Jurečková, která (v roce 2014) píše:

Odchodem žáků obecné a měšťanské školy se uvolnily sestrám dominikánkám v budově prostory. Pomocí půjčky a veřejných sbírek je upravily a využily k otevření sirotčince, který jim povolil v r. 1931 Zemský úřad v Brně. Průměrně pobývalo v sirotčinci 18 chlapců, za války byl stav vyšší. Na provoz sirotčince přispívala Charita, ale i soukromé osoby z Kokor a okolí svými dary, zvláště v těžkých dobách válečného nedostatku. Během 2. světové války v r. 1943 zřídily dominikánky v klášteře útulek. Stalo se tak na žádost Okresní péče o mládež. Útulek sloužil dětem kokorských zemědělců a dělníků. Sem svěřovali rodiče do péče sester své děti během žní, senosečů, sklizně brambor, cukrovky a v dalších situacích, kdy se potřebovali plně věnovat práci, která byla zdrojem jejich obživy. Protože na vesnici a zvláště v zemědělství vždy platí, že „Den živý rok.“ Útulek trval 6 měsíců v roce a jeho služby využívalo průměrně 25 dětí. Po válce v r. 1947 poslal Msgre. Oldřich Zlámal z USA prostřednictvím Charity pro sirotky velkou potravinovou i jinou pomoc. Chlapcům se u sester líbilo. Byli dobře vychováni, vzděláváni i živeni. Zapojení do místního skautingu jim dávalo možnost plnohodnotného volnočasového vyžití a podíl na životě obce. Když později jako dospělí muži projížděli Kokorami, často se zastavovali u svých bývalých pěstounek - sestřiček - na návštěvu. (Poznámka redakce: na své vychovatelky – sestry dominikánky nikdy nezapomněl ani náš zemřelý spolužák, spoluhráč a kamarád Miloslav Strnadel, ročník 1938).

Kláster se během 2. světové války stal na různě dlouhou dobu útlkem dětí z Čech, dětí kolonistů, ale i evakuovaných civilistů z Olomouce. Po únorovém převratu 1948 končí v poválečném Československu demokracie a je nastolena komunistická diktatura, která tvrdě postihuje náboženství. Řeholní komunity se ocitají v likvidační situaci. Výjimku netvoří ani konvent (komunita řeholních sester) dominikánek v Kokorách. Nejprve byla jejich sirotčinci od 1. ledna 1949 ze strany komunistických úřadů zastavena státní podpora. Později byl sirotčinec dne 24. srpna 1949, úplně uzavřen, i když jej sestry provozovaly ke spokojenosti veřejnosti i sirotků 18 let. Zároveň bylo sestrám nadiktováno zřízení ústavu pro úchylné a slabomyslné dívky. Sirotci byli přemístěni do domovů mládeže v Přerově a Šumperku. Tím končí poměrně svobodná doba existence kláštera, i když i v ní se - jak je shora patrné - sestry ocitaly často pod nátlakem úřadů. Mohly se však bránit u nezávislých soudů. Od srpna 1949 pro ně nastává ze strany režimu tvrdá totalita. V ní už se nelze dovolat práva, před ní není úniku. Jejím záměrem je nejen zabránit sestrám výchovně působit na mládež, ale totálně je jako řádovou společnost - zlikvidovat.

V r. 1950 dobíhá poslední zimní kuchařsko-hospodyňský kurz. Do konce r. 1950 je do ústavu svezeno 32 slabomyslných dívek. Dominikánky, většinou učitelky s pedagogickým vzděláním, jsou donuceny se přeškolit na zdravotní sestry a adaptovat prostory školy a sirotčince pro pobyt mentálně postižených žen a dívek, jejichž počet se postupně zvyšuje. V r. 1951 je veškerý majetek kongregace sester dominikánek z moci úřední zabaven a převeden pod správu Matice náboženské – Praha, která jej pronajala Charitě. Tak se staly sestry ve svém domě pouhými nájemnicemi, a přitom měly vlastně štěstí, protože ani později nebyly z budovy vystěhovány a internovány, jak se to stalo jiným kongregacím a řádům. Dne 1. ledna 1960 je ústav zestátněn, od toho dne jej spravuje Okresní národní výbor Přerov (ONV). Darovací smlouva mezi Náboženskou maticí Praha a ONV Přerov z 8. srpna 1961 stvrzuje, že stát do svého vlastnictví přebírá veškerý majetek sester dominikánek v Kokorách – tj. klášterní budovu, zemědělské hospodářství, zahradu i 14 ha pole. Pole bylo 31. října 1962 předáno JZD Kokory k bezplatnému užívání. Ústav si ponechal jen zahradu a vedle ní záhumenku (1,25 ha) pro pěstování řepy a ječmene pro dobytek. Po několika letech i záhumenka byla postoupena JZD.

V r. 1960 je název ústavu změněn na: Ústav sociální péče pro mládež v Kokorách (ÚSP pro mládež v Kokorách). Vedoucím ústavu byl jmenován zprvu pan Horký z Rokytnice, kterého záhy vystřídal soudruh František Švec. Tento byl pilným nástrojem komunistické moci, která nařídila odstranit veškeré náboženské symboly v budově (kromě klausury sester) a zavedla přísně ateistickou výchovu světarek. Bylo povoleno 22 zaměstnanců, z toho 5 civilních. (8 sester muselo přejít na poloviční úvazek.) V r. 1962 byl ústav přejmenován na Ústav sociální péče pro ženy v Kokorách. Vlivem pražského jara 1968 komunistická diktatura poněkud polevila, avšak brzy po srpnovém příchodu sovětské armády nastala v okupovaném Československu tzv. normalizace – částečný návrat k předcházejícímu stavu. Pro závažné přehmaty ve správě ústavu byl soudruh Švec 20. února 1970 odvolán a na jeho místo byl po téměř ročním provizoriu (spravovaném účetní pí. Jelínkovou) jmenován 3. ledna 1971 Jaroslav Divil z Kokor. Tak jako sestry dříve pořádaly od vzniku kláštera až po r. 1950 s dětmi, které jim byly svěřeny, i s dívkami hospodářského kurzu různé výstavy jejich prací, jezdily s nimi na výlety, navrhovaly a pak kokorské veřejnosti hrály divadla, pořádaly zábavná odpoledne a různé besídky (mikulášská, vánoční, aj.), navštěvovaly místní kino, tak totéž s láskou dělaly i s mentálně postiženými světarekami ústavu, často ve svém osobním volnu. Pro ně ještě navíc pořádaly každý rok ples, na který zvaly svěřence z jiných ústavů. Sestry působily také navenek v obci – za válek a první republiky poskytovaly obědy chudým či přespolním dětem školy i útulku. Kde byla v domácnostech nouze, pomohly moukou, pečivem, penězi. Vzdělávaly děti v kurzech hry na klavír při místní základní škole. Pořádaly kurzy ručních prací a studené kuchyně. Poskytovaly zdarma domácí péči o těžce nemocné. V místní farnosti se staraly o výzdobu a úklid kostela, doprovázely na varhany bohoslužby a působily v chrámovém sboru. Zejména ke konci svého pobytu v Kokorách vykonaly pod vedením své představené - sestry Zdeňky Dokoupilové mnoho dobrého pro farnost (nová fasáda věže kostela a jeho vnitřní vybavení – nový obětí stůl, sedačky, pult na čtení, svatostánek, zpovědnice) – viz kapitola „Farnost“.

V 70. až 80. letech XX. stol. se ve vedení ústavu vystřídali po odchodu Jaroslava Divily: Bohumír Kaprál (1979 – 1980), po něm Mgr. Miloslav Jančík (1980-1982). Od nástupu komunistické strany k neomezené moci přišly sestry dominikánky nejen o školu, sirotčinec a všechny majetek, ale měly přísně zakázáno přijímat nové sestry, protože cílem komunistického režimu byla konečná likvidace řeholí u nás. Jestliže po dobu 30 let v celém státě pod vysokými tresty odněti svobody nesměly řeholní konventy přijímat dorost, zákonitě zestárlý. Tak se stalo i v Kokorách. Proto za správcování Mgr. Miroslava Jančíka (1980 -1982) byl z rozhodnutí vedení kongregace sester dominikánek k 31. březnu 1981 zrušen kokorský konvent. Sestry se měly podle rozhodnutí svých představených odstěhovat na různá místa v republice. Dne 6. dubna 1981 po smutném rozloučení se světarekami a přáteli odjela většina, kterou tvořily sestry - duchodkyně do Kadaně, kde měly dočasný domov pro staré sestry. Některé mladší sestry záměřily do Broumova, Litoměřic a Brna.

J.R.

Poznámka redakce: pokud nám do toho něco nepřijde, vyprávění paní Růženy Jurečkové v příštím čísle dokončíme.

A ještě jeden doplněk k historii kokorské farnosti. K výtu kněží, kteří měli určitý vztah ke Kokorám, přidáváme tehdy obvyklý obrázek vydaný ve válku k úmrtí P. Ignáce Rygala.

Zároveň připomínáme záhadu se jmény Hynek a Ignác Patera. Korhoně. Ignác je v češtině Hynek, a v redakci se stydíme, že jsme to nevěděli. Obrázek poskytl pan Metoděj Rygal a přidal ještě další atraktivní fotografii z období počátků družstva, kdy koně byli postupně nahrazováni traktory. Obr. a text najdete na jiném místě našich Kokorských novin.

KŠ

OPĚT GEISLEROVI - DALŠÍ VĚTEV RODU

Pozorný a pravidelný čtenář Kokorských novin si jistě připomene řadu údajů a článků, které jsme za ta léta o rodu nadučitele Antonína Geislera (i jeho bratra Františka) v našem listě publikovali. Význam tohoto rodu nejen pro naše Kokory, ale i pro Olomouc, Ostravu, ale i celou Moravu, je nesporný a zájem, který jsme zaznamenali i z univerzitních kruhů, je jistě oprávněný. Na první pohled by se mohlo zdát, že téměř vše o působení Geislerových v oblasti vzdělání, hudby, divadla, církevní služby, advokacie, soudnictví i rozsáhlé veřejné a vlastenecké činnosti spolkové, už bylo řečeno a snad i napsáno. Velmi stručný záznam najdete i na pomníku hned vlevo nad krytým schodištěm, vedoucím ke kokorskému kostelu a na hřbitov. Pokud jste tak ještě neučinili, obejděte si pomník ze všech stran a ve zkratce k vám promluví historie.

Ale pozor, určitě ještě nebylo řečeno vše. Abychom mohli akceptovat a zpracovat zcela novou letošní informaci, získanou přímo z rodiny, bude potřeba, alespoň v maximální stručnosti, dosavadní znalosti o učitelském rodu Geislerových v kostce zopakovat.

Bratři Geislerové, František a Antonín z učitelského rodu z Přemyslovic, působili v Kokorách jako správci školy a kokorského kůru. Nejprve František (doba jeho působení je uváděna v kronice obce a rodinných písemnostech různě) asi od roku 1838. Zemřel mlád (36 roků) už jako kokorský řídící učitel a rektor 28. 12. v roce 1855. Uprázdňené místo na škole v Kokorách získal na jaře 1856 jeho mladší bratr Antonín Geisler, který prošel již školami v Laškově a v Rokytnici. Ten pak působil v naší obci jako uznávaný a oblíbený řídící učitel, regenschori a učitel hudby a také jako veřejný pracovník dlouhou řadu let a to i po odchodu do výslužby v roce 1886, částečně pak až do své smrti v roce 1893. Jeho vliv na život tehdejšího městečka Kokory můžeme označit jako zcela mimořádný.

V hledáčku pozornosti našich čtenářů i kvalifikovaných historiků jsou však po řadu let mnohé z 10 dětí Antonína Geislery, které se narodily z pozeňnaného svazku s Annou Kretschmerovou, dcerou hostinského z Chornice.

Nejstarší a snad nejslavnější, generální vikář Jindřich (nar. 15. 7. 1849) a také druhorozená Františka (nar. 7. 1. 1851) přišli na svět ještě za Antonínova učitelování v Laškově. O dětech narozených v Kokorách píše již obecní kronikář Alois Válek. Uvedené nacionále bude však třeba podle nově získaných poznatků ještě upravit. V kronice jsou totiž uvedeni pouze „v Kokorách narození“ : JUDr. a MUDr. Geislerové, Jan, velkopřemyslník v Ostravě, Marie, provdaná Matulová, ředitelka měšťanské školy v Ostravě, a Anna, první poštmistr v Kokorách. Kronika ovšem ve výpise roku 1875 zaznamenává jako jedinou stručnou zmínku : Na škole vyučuje i předmětům literárním učitelka industriální Berta Geislerová. Některá další jména tohoto nového pokolení Geislerových pak chybí úplně.

A právě toto jméno **BERTY GEISLEROVÉ, provdané STEINMANOVÉ** je oním novým historickým pramenem, který nám pomůže získat o životě rodiny Geislerovy a později Steinmannovy nové velmi zajímavé poznatky, z nichž mnohé se přímo dotýkají i naší obce, ale také např. Vlkůš.

Na jaře roku 2016 v únoru kontaktoval kokorský obecní úřad, a jeho prostřednictvím pak i kronikáře obce, pan Mgr. Pavel Filek, někdejší středoškolský profesor (a samozřejmě i muzikant) z Valašského Meziříčí. Ukázalo se, že jde o přímého potomka (pravnuka) paní Berty. Jeho hlavním rodinným úkolem bylo získat u nás notový materiál k několika písničkám (kokorské koledy), které Bertin otec Antonín Geisler zkomponoval pro kokorský kostel zhruba před 150 lety a který v rodině chyběl. Poskytnout mohl (a později tak i učinil a kronikáři zaslal) asi 30 stran rodinné kroniky Geislerových a Steinmannových z pera své prababičky Berty. Ta svou malou rodinnou kroniku nazvala „**Osm pokolení**“ a zhruba na začátku I. republiky se jí podařilo shromáždit historicky cenné a zajímavé údaje, z nichž část se opravdu vztahuje přímo ke Kokorám. Věříme, že se o tyto nové historické vazby budeme moci podělit v pozdějších zpracování i se čtenáři Kokorských novin. Už se na to chystáme a máme k tomu i souhlas rodiny.

Vrátme se však do našich časů. Bylo zřejmé, že přání pana profesora Fileka, získat v Kokorách cenný doplňující notový materiál Geislerových koled, bude nutno řešit za pomoci současných kokorských muzikantů, kteří se vždy zejména ve vánočním čase k tomuto hudebnímu dědictví živě a opětovně hlásí. Přes Ing. Dominika Jurečku jsme se tak dostali až k předsedovi kokorského zemědělského družstva Ing. Vladimíru Lichnovskému, který (věrný dlouholeté rodinné muzikantské tradici) vzácné notové party opatruje.

Získat termín na společnou schůzku, kterou pisatel zprostředkoval, nebylo vůbec jednoduché. Nakonec bylo dohodnuto setkání na 8. července v kanceláři pana předsedy. Pan Filek přijel z Valaška i s manželkou, rovněž kantorkou angličtinářkou, a aby kantorů bylo více, přibral po dohodě, jako místního prostředníka, i pisatele.

Schůzka probíhala ve vstřícném a přátelském duchu, zřetelně však převažovala její umělecká muzikantská náplň. Ing. Lichnovský měl notové materiály připraveny, číslování jednotlivých koled bylo u obou muzikantů totožné, včetně tzv. písní k požehnání, technické prostředky pro kopírování byly k dispozici a tak bylo přáním přímých potomků Berty Geislerové z kokorské strany velkoryse vyhověno.

Budiž za to dík Ing. Vladimíru Lichnovskému i všem, kteří geislerovské noty více než 100 let přepisovali a s úctou do svého repertoáru uváděli. A to nejen v Kokorách. Ostatně oba muzikanti z Beskyd i z Hané si v oblasti chrámové hudby, zrozené v Kokorách, velmi dobře rozuměli.

Do muzikantské odborné debaty jsem se samozřejmě nemíchal, přesto mne zaujaly historické notové party, třeba i z doby poměrně nedávné, z pera vynikajícího žeravského muzikanta a otce naší spolužačky Františky (provdané Černoškové), populárního Antonína Uvíry. První fragment jednoho z originálních notových rozpisů je datován v Žeravicích, před posledními válečnými vánocemi, 15. 12 1944 a ten novější v roce 1981.

Po dobrém obědě z družstevní kuchyně jsme s Filkovými prošli Kokorami, zastavili se u čísla 164, a také „u staré školy“, kde prababička Berta Geislerová Steinmannová trávil v početné Geislerové rodině mládí, prohlédli si kapličku i podrobněji pomník rodiny nad schodištěm ke kostelu a také původní rodinný hrob Geislerův naproti sakristii. Rozešli jsme se s dobrým pocitem a vědomím, že jsme udělali další, alespoň malý krůček k rozplétání historie naší obce a že v této práci budeme pokračovat využitím písemných materiálů, které nám rodina svěřila, a že u toho budou i věrní čtenáři dalších čísel Kokorských novin. Počítáme také s další spoluprací s rodinou Filkovou, které zatím tímto děkujeme.

Filkovi u pomníku Geislerových, Foto redakce

MYSLIVECKÉ OPOLEDNE JE ZA NÁMI

Letošní myslivecké odpoledne, které proběhlo v sobotu 2. července 2016 na myslivecké chatě v Kokorách, je za námi. Už několik dní předem sekali myslivci louky před a za mysliveckou chatou, aby se lidem dobře chodilo ke stánkům a třeba i do lesa. Myslivci opět připravili vyhlášenou mysliveckou kuchyni, kde si hosté mohli zakoupit jídlo z několika druhů zvěřiny jako srnčí ražniči, řízek z divočáka nebo srnčí řízek, srnčí z smaženě, divočák se zelím, zvěřinový guláš a pytlácké topinky.

K pití jsme měli Zubr 11° a mnoho druhů nealka. Poctivě dělané makrely na dřevěném uhlí se také všechny snědly. Letos jsme pozvali a také poprvé nám hrála cimbálová muzika a bylo vidět i slyšet, že lidé si zpívali s nimi. Také po mnoha letech jsme zkusili tombolu, kde byla zvěřina jako srnčí kýta, srnčí plec, srnčí hřbet, kýty z divočáka, zajíce, velký a bohatý dárkový balíček, mnoho balíků různých piv, barevné velké hrací kostky, které se velmi líbí hlavně dětem, Olšanského Kokorská slivovice a další ceny. Letos bylo opravdu velké teplo a dokonce jsme spatřili chataře, kte-

Prase divoké – sele. Škodná pro pole, řízečky pro labužníky.

Foto archiv mysliveckého sdružení Hradisko

ří se snažili skrápět cestu vodou. Za týden ale v sobotu přšelo celý den. Už to bylo potřeba. Myslivci děkují za návštěvu mysliveckého odpoledne a těší se na další návštěvy například připravovaných střeleckých závodů.

Za myslivce Martin Pavlík

„GULÁŠFEST KOKORSKÉ“

S ohledem na konání dalších akcí jsme pro letošní ročník zvolili dřívější termín. Kromě neúčasti některých týmů to však nemělo vliv na celkovou úspěšnost. Věříme, že s přibývajícím lety se najde ustálené datum konání. Po loňských zkušenostech jsme letošním přípravám věnovali velkou pozornost. Do soutěže se přihlásilo celkem 8 týmů a přidal se jeden nesoutěžní. Převažovaly guláše hovězí, ale našel se i vepřový a mexický, zvěřinový guláš byl bohužel mimo soutěž. Celkem se uvařilo 250 litrů. Strategie týmů byly zcela rozdílné. Někteří vsadili na kvantitu a připravili 60l, protipólem jim byl tým, který vsadil na kvalitu, ale uvařil pouhé 3 litry guláše. Vítězem se stal tým Los Panamos z Kokor. Na druhém místě skončili společně Kokorští piráti a Petr Vlček z Rokytnice. Třetí místo obsadili Kokorští sousedé, tým U třech prasátek a Kluci v akci obojí z Rokytnice, Mistři ze Zlína a Hodinový manžel Bobo z Olomouce. Celým odpolednem se prolínaly soutěže a atrakce pro děti. Největšímu úspěchu se těšily projížďky na loďkách a hlavně honba za pokladem. Zvláště u dětí se nám s radostí zúročila pečlivá příprava. Letošní novinkou byla tombola, dětská i pro dospělé. V té dětské jsme vybrali celkem 1925 korun českých. Částku jsme dorovnali a 1000 Kč jsme věnovali Sokolu Kokory-oddílu Národní házené (mládež) a částku 1000 Kč věnujeme ZŠ Kokory. K večerní pohodě hrála skupina No signal. Letos ještě připravujeme neckiádu (20.8.), drakiádu, a pokud vše dopadne dle našich představ, tak také školení BESIP. Poděkování patří všem příchozím, soutěžícím, spoluorganizátorům a také našim sponzorům - **Brufus s.r.o., EMOS spol. s r.o., Filák, s.r.o., Levior s.r.o., Metrum s.r.o., Cookies, MAS Hanácké Království, Olomoucký kraj.**

„Bronzová sousedů“ Foto převzato, další v barevné části KN

Naši činnost můžete sledovat také na facebooku Kokorští Sousedé z. s. Akci organizovalo **Občanské sdružení Kokorští sousedé z.s. a Římskokatolická farnost Kokory.**

Za organizátory Ing. Petr Kostih

SPORTOVNÍ VESLAŘSKÉ ÚSPĚCHY

O sportovních úspěších kokorských děvčat - veslařek (sestry Zapletalovy a sestry Olivíkovy) jsme už v Kokorských novinách opakovaně psali. Málem nám však unikly úspěchy urostlého, 197 cm vysokého osmnáctiletého kokorského sportovce z čísla popisného 46. O studentu přerovského gymnázia J. Škody nám napsala jeho babička a také toho si opravdu velmi ceníme:

*Veslování je krásný sport, ale i velká dřina. Přesto se ani tady „Kokoráci“ neztratí. **Vladimír Trojan** vesluje za Veslařský klub Přerov a v letošním roce dosáhl se svými veslařskými partnery několika výrazných úspěchů.*

*Na mistrovství oblasti Morava v Brně 12. 6. 2016 nenašli s partnerem na dvojskifu přemožitele a Vladimír tak získal titul **Mistr Moravy**.*

*O 14 dní později na mistrovství České republiky 26. 6. 2016 v Račicích vybojoval se svými kamarády titul **Mistr české republiky na párové čtyřce**. Navíc ještě ve dvojskifu dojeli s partnerem ve velké a silné konkurenci na šestém místě.*

Blahopřejeme a věříme v další úspěchy.

M. Š.

Kokorské noviny se samozřejmě připojují a všichni jsme na svého mladého spoluobčana a úspěšného sportovce, stejně jako jeho rodina, právem hrdí.

A na čtenářích je, aby se zorientovali, kdo to vlastně ten nepřehlédnutelný vynikající sportovec je, kde bydlí a kdo je jeho babička? Tentokrát asi budou napovídat mladší, těm dříve narozeným.

VESLAŘKY Z KOKOR SE TAKÉ NEDAJÍ ZAHANBIT

Tvrzení v nadpisu doložíme jen velmi stručně údaji o jedné z nich – Elišce Olivíkové.

Na snímku z archivu rodiny je Eliška čtvrtá zleva.

Eliška byla v roce 2015 mistryní české republiky ve skifu žen – lehké váhy do 23 let a obsadila 2. místo na mistrovství ČR družstev na dvojce bez kormidelníka.

V roce 2016 získala „stříbrnou“ na mistrovství ČR na čtyřce bez kormidelníka. V současnosti byla nominována do reprezentace ČR a je na soustředění před mistrovstvím světa, které se pojede na konci srpna v holandském Rotterdamu. Zde bude kormidlovat reprezentační posádku osmi- veslice žen ČR do 23 let. Držíme palce. Za informace děkujeme panu J. O.

MALÁ KOPANÁ

Oddíl malé kopané 1. AC Kokoráček se zúčastnil 16. 7. turnaje v malé kopané ve Velkém Újezdě za účasti 8 mužstev. Náš tým byl naložován do skupiny která se hrála na trávě a ve skupině jsme skončili na druhém místě. V dalších zápasech už následoval k.o. systém. Vyhrali jsme 2:1 nad hodně silným týmem Bílých a další zápas nás čekalo semifinále s AC Milán které jsme prohráli po boji 3:5. V boji o třetí místo jsme porazili Red Debils 5:3. Turnaj se hrál pod záštitou senátora ing. Martina Tesaříka, který věnoval pro nejlepšího hráče **let balonem. Tuto cenu obdržel náš hráč Zdeněk Kudlíčka z Lukové**, který cenu obdržel z rukou pana senátora.

UKONČENÍ PRÁZDNIN je naplánováno na 27. 8. 2016

Pro děti bude dětská diskotéka s názvem REJ ZVÍŘÁTEK v podání Iva Opletala s mistryněmi světa v Disko Dance formacích. Pro děti bude i malování na obličej. Ve večerních hodinách bude k tanci a poslechu hrát kapela FUNNY. Bohaté občerstvení zajištěno po celou dobu akce. Fotbalisté děkují všem sponzorům, kteří zakoupili sladkosti pro děti i na zahájení prázdnin.

Zaslal Poučenský Pavel

HASIČSKÝ SBOR KOKORY

Na postupové soutěži v Císařově jsme z pátého místa postoupili na přebor MHJ do Brna, ze kterého jsme si dovezli 2. místo za štafetu a postoupili na mistrovství republiky do Přerova. Dále se naše družstvo účastnilo závodů v Císařově (12. místo), Křenovicích (10. místo), Uhřetovicích (10. místo), Popůvkách, Chropyni, Polkovicích, Tršticích a taky Vítovicích. **V sobotu 9.7.2016 náš sbor uspořádal v Kokorách 1. ročník Memoriálu Ing. Jaromíra Vinklárka**, na kterém se naše družstvo umístilo na 10. místě. Soutěže se celkem účastnilo 17 družstev mužů, trať 3B a 9 družstev žen, trať 2B. Tomáš Horák

SPORTOVNÍ SOUSTŘEDĚNÍ mladších žaček NH SOKOLA KOKORY v Nelešovicích

Na poslední červencový týden připravili trenéři mladších žaček oddílu národní házené T. J. Sokol Kokory ve spolupráci s TJ Sokol Nelešovice pro dívky soustředění v Nelešovicích.

Soustředění se zúčastnilo 25 mladších žaček oddílu, nejmladší účastnici bylo 7 let a nejstarší oslavila na soustředění své 13-té narozeniny.

Soustředění bylo zaměřeno na zvýšení fyzické kondice a koordinaci pohybu, ale hlavně na zdokonalení práce s míčem a nauku herních systémů národní házené. Současné byly všechny účastnice podrobeny disciplinám házenkářského šestiboje.

Program začínal budíčkem v 7 hodin ráno, následovala 10 minutová rozevčička a poté ranní hygiena a snídání. Během dopoledne dívky zvládly 2 tréninkové jednotky s přestávkou na svačinu. Vzhledem k horkému počasí se první dva dny po obědě jelo na kolech na koupaliště do Penčic, kde „trénovaly“ sjezdy po skluzavce, skoky do vody, potápění, výdrž pod vodou a vodní přetlačovanou na koni. Po návratu z koupaliště a odpolední svačince následovala další tréninková jednotka, poté večere a volná zábava do večerky.

V úterý večer byl táborový ohýnek s kytarou.

Ve středu čekal dívky hned po obědě autobus ZD Kokory, kterým se jelo na výlet do Ostravy. Pro výlet byly naplánované dvě akce a to Lasergame a návštěva Dinoparku. Na lasergame byla děvčata rozdělena do šesti družstev, kde bojovala vždy dvě družstva proti sobě. Vzhledem k podmínkám uvnitř lasergame, kde bylo horko a v zápalu boje byly děvčata neustále v pohybu, byla tato bojová hra náročná, avšak děvčata by vydržela jistě ještě i další kola. Bohužel z časových důvodů to nebylo možné. Následně jsme se přesunuli do Dinoparku, kde jsme se seznámili s obry dávnověku. Zpět do Nelešovic jsme se vrátili na pozdní večeri, kde

nás hned po příjezdu čekalo grilování kuřecích steaků. Po náročném dni vzbudil dívky noční poplach a čekala je pohádková cesta, kde po zodpovězení otázek od čertice, strašáka, bílé paní a strašidla došly dívky s mapou k potoku, kde seděl vodník na truhle s pokladem. V truhle našly dívky spoustu dobrot, dárků a památných předmětů se svými fotkami.

Ve čtvrtek si dívky mohly trochu déle pospat a některé toho využily naplno a spaly až do oběda (nebudeme jmenovat). Pro dříve stávající probíhaly dopoledne tréninkové jednotky a také disciplíny házenkářského šestiboje. Odpolední program byl spíše odpočinkový. Konala se módní přehlídka, soutěž talentů, kde si dívky nacvičovaly tance a výtvarné pracovaly s krepovým papírem, aby vytvořily zajímavé módní doplňky k vystoupení a den byl zakončen oslavou narozenin a diskotékou.

V pátek bylo na programu hlavně dokončení házenkářského šestiboje a následně se vyhodnotily výsledky. Pro rodiče a sponzory se konal v 16:00 hod. závěrečný zápas v národní házené mezi děvčaty, který byl bohužel po deseti minutách přerušen silným deštěm. Po dešti byl povrch hřiště příliš rozmočen a nebylo možné v zápase pokračovat. Přistoupilo se tedy k vyhlášení výsledků házenkářského šestiboje, rozdání diplomů, medailí a cen.

Výsledky házenkářského šestiboje:

Družstvo KOKORY „A“

1. místo: Lenka Telcová, 56 bodů, 2. místo: Natálie Zaoralová, 56 bodů, 3. místo: Tereza Vašutová, 55 bodů

U družstva KOKORY „A“ rozhodla o prvním místě dodatečná střelba 6-ti metrových hodů.

Družstvo KOKORY „B“

1. místo: Dorota Bolfová, 72 bodů, 2. místo: Karolína Kubošová, 71 bodů 3. místo: Adéla Malátková, 70 bodů

Chtěli bychom ještě poděkovat sponzorům a kamarádům, kteří nám se soustředěním pomohli, alespoň ve stručném přehledu:

Ocenili jsme přípravu zázemí od **TJ Sokol Nelešovice**, na uvítanou trička a čepice s logem Sokola Kokory oddílu NH od společnosti **SSI Schäfer s.r.o.**, autobus od **Zemědělského družstva Kokory**, kyselky od sl. **M. Šromotové** a zejména, hlavní sponzorskou úlohu společnosti **LEVIOR**. Ocenění určitě zaslouží i dobroty napečené paní **D. Lörinczovou** a **L. Dostálovou**, steaky a večeře připravené **Z. Děrdou**, kytara a zpěv **J. Horáka**, vystoupení strašidel, kterého se zhostili **P. Uvíra**, **K. Telcová**, **J. Dostál**, **M. Šromotová** a **F. Dostál**.

Díky všem za krásně prožitý týden prázdnin. Fota žáčky NH

Tak hodnotili pomoc trenérů **František Dostál** a **Vladimír Klvaňa**, kterým patří hlavní zásluha a oficiální poděkování za přípravu a realizaci této ojedinělé a úspěšné sportovně společenské akce. Sami však získali rozhodující podporu a zázemí od paní **L. Dostálové** a paní **L. Klvaňové**. Trenéři uvádějí ještě další důležitou pomoc od **P. Děrdy** a **Jar. Horáka**.

KN spolu s výborem **T. J. Sokol Kokory** a určitě i rodičovská veřejnost, děkují trenérům za článek, ale zejména za obrovské penzum obětavosti, nadšení i drobné práce, která vyústila k vyvrcholení pravidelné sportovní celoroční činnosti a k realizaci této mimořádné, u nás dlouho nevidané akce.

Fota archiv NH

A nezapomínáme ani na mladší žáky **NH T. J. Sokol Kokory**. Také zde patří velké díky trenérům a vedoucím zejména **R. Pavlíkovi**, ale také **S. Kovářové** a **P. Vyslouzilovi**. Vedení i kluci mají dobrou náladu.

A ještě v srpnu nás v obci čekají akce: **20.8. NECKYÁDA – Kokorští sousedé z.s.**, dále pak **27.8. ZAKONČENÍ PRÁZDNIN- malá kopaná** a na podzim - **Jízda kolem Mikroregionu dolek, sportovní soutěže národní házené a malé kopané, sokolské soutěže, DRAKIÁDA Sousedů a další akce**. Zkrátka v Kokorách se nenudíme a navíc si o tom můžeme posleze přečíst v Kokorských novinách.

A ještě pozor!! Dne 7. a 8. 10. počítejte s volbami do Zastupitelstva Olomouckého kraje.

HODY, HODY, DOPROVODY

Hodový svátek 15. srpna připadl letos na pondělí. Hody jsme však slavili o víkendu, od 12. do 14. srpna, tedy od pátku do neděle a to zejména na hřišti u sokolovny v sobotu, kdy zde byl hlavní program garantovaný Obecním úřadem Kokory ve spolupráci se Sokolem Kokory. Spoustu zážitků, výsledků a fotografií si vzhledem k termínu uzávěrky KN nescháme až na říjnové číslo. Čtenáři vydržte. Pro ženy uvedeme ihned alespoň vítězku gastronomické soutěže ve třídě **MOUČNÍKY**, kterou se stala paní **Jana Niessnerová** s karamelovými řezy a ve třídě **SLANÁ FANTAZIE**, kde zvítězila paní **Hana Sládečková** s tzv. „pizza štrúdlím“. /Podrobněji na webových stránkách obce a na vývěsce/

Dětské soutěže připravili trenéři mladších žáčků **V. Klvaňa** a zejména **F. Dostál**, oddíl **NH** připravil turnaj smíšených družstev všech věkových kategorií. Dramatickou se ukázala soutěž o poháry starostů obce a Sokola **KOKORSKÁ AMAZONKA** a **KOKORSKÝ SILÁK**, ke kterým se určitě vrátíme v příštím čísle. Hrál se, besedovalo, zpívalo i tančilo, jako na hodech

A nakonec staré známé heslo:

KOKORSKÉ NOVINY DO KAŽDÉ RODINY.